

v řízení o žalobě namítati nesprávnost formálního postupu při odkázání odporovatele na pořad práva. Procesní soud musí se omeziti na vyřízení žaloby podle žalobních důvodů a žalobního návrhu, ovšem jen potud, pokud byla žaloba založena na skutečnostech, jimiž byl v exekučním řízení odůvodněn odpor (§ 231 ex. ř.). Poněvadž se soud první stolice, vycházející z jiného právního názoru, nezabýval okolnostmi pro spor rozhodnými, zrušil odvolací soud právem jeho rozsudek a nařídil mu, by dále jednal a znovu rozhodl.

Čís. 13678.

Rok k jednání o rozvrhu nejvyššího podání může býti nařízen i před úplným zapravením nejvyššího podání.

Ani okolnost, že byl podán návrh na zahájení opětné dražby není podle zákona překážkou nařízení rozvrhového roku.

Nenapadá-li stěžovatel právní názor rekursního soudu, že nebyl oprávněn k rekursu podle §§ 213, 234 ex. ř., nelze se obírat jeho dovolacím rekurem po věcné stránce.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, R I 523/34.)

Usnesení prvního soudu, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, rekursní soud potvrdil, nevyhověv rekursu dlužníka.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že rok k jednání o rozvrhu nejvyššího podání může býti nařízen podle § 209 ex. ř. i před úplným zapravením nejvyššího podání, jakž vyplývá ze slova »nejpozději«. Jest proto mylný názor stěžovatelův, že musí býti vyčkáno splnění dražebních podmínek. Ani tvrzení stěžovatelovo, že vydražitel nesplnil dražební podmínky, ani okolnost, že stěžovatel podal návrh na zahájení opětné dražby, nebyly podle zákona překážkou nařízení rozvrhového roku.

Pokud se dovolací rekurs týče přikázání 18.280 Kč bernímu úřadu v K. a zbytku nejvyššího podání vymáhajícímu věřiteli, nenapadá stěžovatel právní názor rekursního soudu, že nebyl oprávněn k rekursu podle §§ 213 a 234 ex. ř., a nelze se proto obírat dovolacím rekurem po věcné stránce.

Čís. 13679.

Ustanovení § 6 adv. řádu žádá jen, aby bylo hlasujícího rady sborového soudu v této vlastnosti po pět let použito, aniž by způsob použití obmezovalo výhradně na činnost přímo u sborového soudu; byla-li mu tudíž přidělena soudcovská činnost u okresního soudu v sídle sborového

soudu, působil tím ve vlastnosti hlasujícího rady jako člen sborového soudu a jest mu započísti i tuto dobu do pětileté doby stanovené v § 6 adv. řádu.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, R I 618/34.)

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y zamítl žádost Bohumila F-a, vrchního soudního rady v. v., o zápis do seznamu advokátů. D ů v o d y: Z osvědčení presidia krajského soudu v Čes. Budějovicích vysvítá, že jste byl jmenován radou zemského soudu pro krajský soud v Čes. Budějovicích dne 27. prosince 1912 a dne 16. prosince 1919 radou vrchního zemského soudu, v kteréžto hodnosti až do konce října 1927, kdy dán jste byl na trvalý odpočinek, jste působil. Po celou tuto dobu 15 roků působil jste výhradně u okresního soudu v Čes. Budějovicích. Občas zasedal jste jako náhradní člen v senátech krajského soudu, zejména v době soudních prázdnin. Byl jste tedy po 15 roků radou pokud se týče vrchním radou zemského soudu, podle tehdejší terminologie. Nepůsobil jste však po dobu pěti roků jako hlasující rada u soudu sborového, jak vyžaduje § 6 adv. ř. jako podmínku pro zápis do listiny advokátů. Výbor advokátní komory nesdílí názor, že každý pro sborový soud jmenovaný rada již tímto svým jmenováním působí jako hlasující rada u soudu sborového. Zákon nespokojuje se s požadavkem prostého jmenování radou u soudu sborového, nýbrž výslovně klade za podmínku působení jako rada hlasující. Tento přídavek »hlasující« neměl by jinak žádného smyslu, neboť každý rada sborového soudu měl již po zákonu samém (§ 30 zák. o soud. org.) právo k hlasování, aniž by zvlášť uděleno býti musilo. Přídavek »hlasující« neznamenal tedy zvláštní kategorii soudních radů, nýbrž označuje v zákoně jen funkci, že skutečně právo hlasovací vykonává. Podle tehdejšího pojmenování »rada zemského soudu« přidělený k soudu okresnímu právo hlasovací nevykonával a nebyl tedy hlasujícím radou. Kdyby názor Váš opírající se sice o rozhodnutí nejv. soudu ze dne 9. června 1933 R I 477/33 byl správný, pak by nebylo lze vysvětliti: a) proč zákonodárce výslovně uvádí označení »hlasující rada u sborového soudu«, když kategorie »hlasující rada« neznačí zvláštní hodnotu, od ostatních radů odlišnou, b) proč zákonodárce výhodu § 6 adv. ř. poskytnouti chtěl jen radům zaměstnaným u okresních soudů v sídle soudů sborových a nikoliv soudním radům působícím v místech jiných, když služba těchto radů u všech soudů okresních je stejná, nechať působí kdekoliv; spíše naopak byla působnost soudů okresních v sídlech soudů sborových proti okresům venkovským sůžena. An jste tedy nesplnil podmínku § 6 adv. ř., nebylo lze vyhověti Vaší žádosti o zápis Váš do listiny advokátů. V a l n á h r o m a d a a d v o k á t n í k o m o r y nevyhověla odvolání žadatelovu a to z d ů v o d ů, jež jsou uvedeny v napadeném usnesení komorního výboru a dodala: K Vaším vývodům se podotýká, že dovolané Vámi rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 9. června 1933 č. j. R I 477/33 nemohlo přivoditi změnu názoru advokátní komory, poněvadž se komora drží jasného doslovu zákona, hledí také k jeho smyslu a při výkladu jeho dbáti musí obvyklých zásad právních. V § 6 adv. ř. se jasně stanoví, že pro zápis do listiny

advokátů požadavek doktorátu, přípravné praxe a advokátní zkoušky netřeba vykazovati takovým hlasujícím radům, kteří tuto službu po pět roků konali u sborového soudu. »Verwendung« značí skutečné služební použití a nikoliv pouhé jmenování nebo způsobilost k použití (rozhodnutí víd. n. s. ze dne 7. července 1908 č. j. R 755/8 J. Bl. 1908 str. 419). Každý ke krajskému soudu jmenovaný rada zajisté má práva rady hlasujícího u tohoto soudního dvoru, leč ne každý rada tato práva skutečně vykonává. Když radu ke krajskému soudu jmenovaného prezident přidělí k soudu okresnímu, nepřestal tím ovšem býti členem soudu krajského, avšak službu koná, použito jest jeho služeb nikoli u krajského, nýbrž u okresního soudu; nehlasuje však ani u toho ani u onoho. Kdyby zákonodárce z roku 1868 byl chtěl udělití soudcovské privilegium každému soudnímu radovi v sídle sborového soudu, byl by býval v § 6 adv. ř. použil nepochybně jiného rčení, zejména na místě »Verwendung« musil by užití slova »Anstellung« nebo »Ernennung«; nad to by byl zajisté vynechal přívlastek »hlasující«, ježto každý rada jest oprávněn k hlasování. Nesvědčí tedy doslov zákona pro stanovisko Vaše. Výklad Váš není v souhlasu ani s duchem zákona, jenž udělití chtěl privilegium jen určité kategorii soudních radů. Těžko by bylo naléztí rozumný důvod, že by zákonodárce toto privilegium udělití chtěl i radům u okresních soudů v sídlech krajských soudů sloužícím a nikoli také radům u soudů v městech okresních, kdyžtž služba všech těchto soudních radů v podstatě jest touž. I když jste někdy, jak uvádíte ve svém odvolání, zasedal u krajského soudu jako náhradní člen senátu neb jako člen senátu feriálního, dělo se tak přece jen občas a není prokázáno, že tato občasná funkce Vaše naplnila dobu celých pěti roků. Nad to Váš výklad § 6 adv. ř. třeba byl v souhlase s rozhodnutím nejvyššího soudu z r. 1933 jest extensivním výkladem zákona vyjimečného, což není přípustno. Tyto názory komory kryjí se s literaturou (Lohsing str. 58 a násl.). Není to tedy akademické lpění na názoru opačném, než vyslovil nejvyšší soud, nýbrž zřetel na přesný předpis zákona, pro který nebylo možno vyhověti komornímu výboru Vaší žádosti a Valné hromadě Vašemu odvolání.

Nejvyšší soud vyhověl odvolání žadatelovu, zrušil napadené usnesení jakož i usnesení výboru advokátní komory a uložil mu, by, nehledě k důvodu, pro který zamítl žádost o zápis do seznamu advokátů, o tomto návrhu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud vyslovil v rozhodnutí ze dne 9. června 1933 č. j. R I 477/33 čís. 12.683 sb. n. s. názor, že ustanovení § 6 adv. ř. žádá jen, aby bylo hlasujícího rady sborového soudu v této vlastnosti po pět let použito, aniž by způsob použití obmezovalo výhradně na činnost přímo u sborového soudu, nebo dokonce jen v senátech sborového soudu; byla-li mu tudíž přidělena soudcovská činnost u okresního soudu v sídle sborového soudu, působil tím ve vlastnosti hlasujícího rady jako člen sborového soudu a jest mu započísti i tuto dobu do pětileté doby stanovené v § 6 adv. ř. Od tohoto názoru nemá nejvyšší soud důvodu se odchýlití a dodává se vzhledem k důvodům napadeného usnesení: Spis Lohsingův

str. 58, ke jest vyslovený opačný názor, se opírá jen o rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 7. července 1908 č. j. R I 755/8 J. Bl. 1908 str. 419. S těmito důvody však nelze souhlasiti. Neboť podle civilní jur. normy z 20. listopadu 1852 čís. 251 ř. zák. byly městské delegované okresní soudy (městské praetury) považovány za součást sborového soudu, což plyne z § 12 zmíněné jur. norm., kde se praví, že soudnictví se vykonává v první stolici sborovými soudy a okresními soudy (präturami), t. j. venkovskými okresními soudy. Ustanovení to třídilo příslušnost sborového soudu podle jeho širšího obvodu a užšího (městského) obvodu, v němž náleželo veškeré soudnictví sborovému soudu; a okresnímu soudu v sídle sborového soudu byla z toho vyhrazena jen určitá část (§ 12 odstavec 2) a vykonával tedy takový okresní soud soudnictví proto, poněvadž byl k tomu jako součást sborového soudu delegován. Jur. norma nečinila žádného rozdílu mezi soudci působícími přímo u sborového soudu a mezi soudci u delegovaného okresního soudu a ani s hlediska § 6 později vydaného adv. ř. z roku 1868 nelze takový rozdíl činiti. Postupem času bylo pak zavedeno samosoudcovství i u sborových soudů (§ 7 a jur. normy ve znění čís. nař. čís. 118/14 ř. zák. čís. 471/21 sb. z. a n., § 7 zák. 13/30 sb. z. a n.) a ani takový samosoudce nehlasuje v pravém slova smyslu, nýbrž vydává svá rozhodnutí právě tak jako samosoudce u okresního soudu. A oněm samosoudcům zřejmě nelze upříti kvalifikaci § 6 advok. ř., vykonávali-li jen samosoudcovství u sborového soudu jako radové po dobu nejméně pěti let. Z toho plyne, že § 6 advok. ř. nekladl důraz na vykonávání hlasovacího práva a že slovo »als stimmführender Rat«, značí, že jen rada jmenovaný pro sborový soud a nikoliv soudce nižšího druhu byt' byl i měl právo hlasovací, má kvalifikaci § 6 adv. ř. A takovéto samosoudcovské úkony přímo u sborového soudu přiděluje právě tak president sborového soudu, jako přidělení rady jmenovaného soudu u sborového soudu k okresnímu soudu v sídle sborového soudu. Jestliže rada sborového soudu přidělený okresnímu soudu v sídle sborového soudu jest právě tak členem sborového soudu jako rada vykonávající jen samosoudcovské úkony přímo u sborového soudu, není mezi nimi rozdíl a není rozumného důvodu, proč by mezi nimi měl býti činěn rozdíl s hlediska § 6 advok. ř.

Čís. 13680.

Zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

Zákonem stanovená lhůta rekursní platí i pro opravný prostředek prvního soudce podle § 45 zákona a počítá se ode dne, kdy došly spisy od soudu rekursního u soudu první stolice.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, R I 736/34.)

Rekursní soud změnil usnesení opatrovníckého soudu. Dovolací rekurs prvního soudu (podle § 45 zák. čís. 100/1931) Nejvyšší soud odmítl.